

အရှေ့တောင်အာရှ

သင်္ချိုင်းတစ်ရာ

မေတ္တာ

တကေ

သရဇေတိ

သရဲပေတိုး

ကျုပ်တို့ ရွာက ထနောင်းကုန်းလေ။ အရှေ့မြောက်ဘက်မှာ ငွေယားကုန်း၊ ဘန့်ဘွေးကုန်း၊ ဝက်စု၊ ငွေတွင်းကုန်း ဆိုတဲ့ ရွာတွေရှိတယ်။ အရှေ့ဘက်မှာ တော့ ကျားဟု န်းရွာ ရှိတယ်။ တောင်ဘက်မှာ မီးလောင်ကုန်းရွာရှိတယ်။ အနောက်ဘက်မှာ တော့ ရွာသစ်တို့ ဆရာမနိုင်တို့ ရှိတယ်ဗျ။

ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းသူကြီးက ဦးဘိုးထင်လေ။ လွတ်စိတ်တိုတဲ့ လူကြီးပါဗျာ။ ကျုပ်တောင် တစ်ခါက ထိပ်တုံးခတ်ခံရသေးသဗျ။ ခိုင်းစရာများ ရှိရင်တော့ လူလွတ်ပြီး ကျုပ်ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာတတ်ပါဗျာ။

အခုတလော ကျုပ် ဘယ်မှ သိပ်မသွားဖြစ်ဘူးဗျ။ အိမ်မှာ ပဲ ခြေငြိမ်နေတယ်။ နေကလည်း ပူပါဗျာ။ အောက်ပြည်မှာ မိုးရွာပေမယ့် ကျုပ်တို့ အညာဘက်တော့ မိုးဖွဲ့ကလေး တစ်ခါ နှစ်ခါလောက်ပဲ ရောက်သေးတာဗျ။ ကျုပ်လည်း ထမင်းစားပြီးကတည်းက ဝိုင်းထဲက မန်းကျည်းပင်ကြီးအောက် ခင်းထားတဲ့ သစ်သားကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဝါးပိုးခြမ်းကလေး ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်နေတာဗျို့။ မီးညှို့ပြီး နှပ်ထားတဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို တစ်ဖွာ၊ နှစ်ဖွာလောက် ဖွာလိုက် အသာချထားလိုက်ပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်အတွက် စည်းစိမ်ဆိုလို့ ဒါပဲရှိတာဗျ။

"ဟာ တာတေတို့ ကတော့ ဇိမ်ရှိပါကွာ။ ငါတို့ ဘန့်ဘွေးကုန်းမှာ တော့ ပေတိုးဒုက္ခပေးလို့ ညတောင် ကောင်းကောင်း မအိပ်ကြရဘူးဟေ့

ဝိုင်းပေါက်ဝက အသံကြားလို့ ကျုပ်လည်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တယ်။

"ဟာ ကိုကြီးစိန်သောင်းပါလား၊ လာလေဗျာ"

ကိုကြီးစိန်သောင်းဆိုတာ ဘန့်ဘွေးကုန်းက အရီးမလုံးကြည်ရဲ့ သားအကြီးဗျ။ အသက်က လေးဆယ်လောက်ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခုထိ အိမ် ထောင်မကျသေးတဲ့ လူပျိုကြီးဗျ။

ကိုကြီးစိန်သောင်းက ကျုပ်ကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူဆောင်းလာတဲ့ ဝါးခမောက်ကလေးကို ချွတ်ပြီး ယပ်ခတ်နေတယ်ဗျ။

ကိုကြီးစိန်သောင်းက အိမ်ထောင်သာ မကျတာဗျ၊ လူက လူပုံချော။ အသားလတ်လတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကလေးရေးရေးနဲ့ နှာတံလည်း ပေါ်တယ်။

"ရှေ့ ဆေးလိပ်သောက်ဦး၊ အမောပြေပေါ့" လို့ ပြောပြီး ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးခတ်နဲ့ မီးညှိပြီး ကိုကြီးစိန်သောင်းကို ပေးလိုက်တယ်။

"နို့ နေပါဦး ကိုကြီးစိန်သောင်းရဲ့ ၊ ခုနက ကိုကြီးစိန်သောင်း ပြောလိုက်တာ ဘာတဲ့ ၊ ဘယ်သူ ဒုက္ခပေးနေတာတုံး"

"ဟာ မင်းမကြားသေးဘူးလားကွ၊ တာတေရ"

"ဟင် ဘာတုံး၊ ကျုပ် ဘာမှ မကြားမိဘူးဗျ၊ ခုတလောလည်း ကျုပ် ဘယ်မှ မရောက်ဘူး ကိုကြီးစိန်သောင်းရဲ့ "

"ဟေ အံ့ပျကွာ၊ မင်းလောက် နို့စပ်တဲ့ ကောင်က ပေတိုးသတင်းကို

မကြားတာ"

"ဗျာ ဘယ်သူဗျာ၊ ပေတုံး ဟုတ်လား"

"ဟာ ပေတုံး မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ တာတေရ၊ ပေတုံးပါ"

"ပေတုံး ဟုတ်လား ကိုကြီးစိန်သောင်း၊ နို့ နေပါဦးဗျာ၊ ဒီနာမည်ကို ကျုပ်မကြားဖူးပါဘူး၊ ပေတုံးက ဘယ်သူ့သားတုံး၊ ဒီကောင်က ဘာတွေ ဒုက္ခပေးနေလို့ တုံး"

"ဟကောင် တာတေရဲ့ ၊ ပေတုံးက ဘယ်သူ့သားမှ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ငါ တို့ ရွာသားလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ လူလည်း မဟုတ်ဘူး "

"ဗျာ၊ နို့ ဘာတုံး"

"သရဲကွ၊ သရဲ၊ သရဲပေတုံး"

"ဟင် သရဲ ဟုတ်လား၊ ကိုကြီးစိန်သောင်း"

"အေး...ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဘယ်ကရောက်လာတဲ့ သရဲလည်း မသိပါ ဘူးကွာ၊ ရွာထဲမှာ ဟိုအိမ်ဝင်ပူး၊ ဒီအိမ်ဝင်ပူးနဲ့ "

"ဟာ ဟုတ်လားဗျ"

"ဟုတ်တယ် တာတေရေ၊ မိန်းမတွေကို ပူးတာများ တယ်ကွ၊ ဝင်ပူး ရင်လည်း တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းဆန်အောင် ခုန်ပေါက်ပြီး ဆူနေတာကွ။ ပြီးတော့ သူဝင်ပူးတဲ့ အိမ်တွေက အမဲသားဟင်းချက်တဲ့ အိမ်တွေချည်းပဲ ကွ။ အဲဒါ အမဲသားနဲ့ ထမင်းကျွေးရမယ်ဆိုပြီး သောင်းကျန်းတော့တာပဲ ဟေ့၊ နောက်ဆုံး အိမ်သားတွေက အမဲသားဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေးလိုက် တော့မှ တစ်ဝစားပြီး ထွက်သွားရောဗျာ"

"ဟင် ဒါဆို ဒီသရဲက ဘယ်အိမ်မှာ အမဲသားချက်တယ်ဆိုတာ သိနေ

လို့ ပေါ့"

"အောင်မယ်လေး သိလိုက်သမှ ဘယ်လောက်သားချက်တယ်ဆိုတာ ကအစ သိတာဟေ့။ အခုတော့ အမဲသား မချက်လည်း ဝင်ဝင်ပူးပြီး အမဲ သား ဝယ်ချက်ကျွေးခိုင်းသကွ။ လူတွေလည်း သူ့ဒဏ်ကို တော်တော်ကို ခံနေကြရတာဟေ့"

"ကိုကြီးစိန်သောင်းတို့ ဆရာတွေ ဘာတွေ မရှာဘူးလား"

"အေး...အစကတော့ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ရွာထဲမှာ ပရိတ်ကလေးဘာ လေး ရွတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါလောက်နဲ့ မရဘူးကွ တာတေရ။ အဲဒီတော့မှ ဆရာရှာကြရတာပေါ့။ ငါ အခုလာတာ အဲဒါလာပြောတာကွ၊ မနက်ဖြန် ဆိုရင် မြို့က ဆရာတစ်ယောက်ရောက်လိမ့်မယ်။ ဆရာပွားတဲ့ ကွ၊ ပယောဂတော့ လွှတ်နိုင်တယ် ဆိုပဲကွ။ အဲဒါ မနက်ဖြန်ကြရင် မင်းပါ လာ ခဲ့ကွာ၊ မင်းက အတွေ့အကြုံရှိတော့ နည်းနည်းကြည့်ရှုပြီး ဝေဖန်နိုင် တာပေါ့ကွာ။ ရွာကလူတွေကလည်း မင်းကို ခေါ်ခိုင်းလို့ ငါလာခေါ်တာ ကွ"

ဪ ဒီလိုလား၊ ဟုတ်ပြီလေ၊ မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်းကတည်းက ကျုပ် ထွက်လာခဲ့ပါ့မယ်"

"ဟာ ဒါဆို နေရာကျပြီပေါ့ကွာ၊ မင်း မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာနော်၊ ငါ့အိမ်ကိုပဲ လာခဲ့၊ ငါ စောင့်နေမယ်"

ကိုကြီးသောင်းစိန်နဲ့ လည်း မတွေ့တာကြာတော့ နှစ်ယောက်သား စကားပြောလိုက်ကြတာ ညနေ နေစောင်းတော့မှ ကိုကြီးစိန်သောင်း ပြန် သွားတယ်။

ကျုပ်လည်း နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာရင်း ကိုကြီးစိန်သောင်း

ပြောသွားတဲ့ သရဲပေတိုးအကြောင်းကို ထိုင်ပြီးတွေးနေမိတယ်။

တွေးရင်းနဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကိုပေသီးကို သတိရလိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ အတူတူသွားပြီး ပီယဆေးဖော်ရင်း သေခဲ့ရတာမို့လား။ တွေးရင်းနဲ့ အဲဒီညက အဖြစ်အပျက်ကို ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ ပြန်ပြီး မြင်လာတာဗျို့။ ကျုပ်ဖြင့် အခုအထိ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထတုန်းဗျာ။

နောက်နေ့ နေသိပ်မပူခင်ပဲ ကျုပ် ဘန့်ဘွေးကုန်းကို လာခဲ့တယ်။ ဘန့်ဘွေးကုန်းကိုရောက်တော့ ကိုကြီးစိန်သောင်းတို့ အိမ်ကို တန်းသွားတယ်။

"ဟာ တာတေ လာပြီဟေ့၊ လာ တာတေ လာ၊ ငါ မင်းကို စောင့်နေတာကွ"

ကျုပ်က ကိုစိန်သောင်းတို့ အိမ်က ခုံတန်းလျားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

"တာတေ ဘာစားခဲ့တုံး"

"ဟာ စားပြီးပြီ ကိုကြီးစိန်သောင်း၊ ညက ကြက်သားဟင်းကျန်တာနဲ့ ထမင်းကြမ်း စားလာခဲ့တယ်။ စား၊ စား၊ ကိုကြီးစိန်သောင်းတို့ စားကြ"

"စားပြီးပြီကွ၊ မင်းကို စောင့်နေတာ"

"ဟဲ့ တာတေပါလား၊ နင်လည်း ပျောက်ချက်သားကောင်းနေလိုက်တာ၊ ခုမှ ပဲ တွေ့ရတော့တယ်"

"ဟုတ်တယ် အရီးရေ၊ ကျုပ်လည်း ဘယ်မှ ကို မရောက်ဖြစ်တာ၊ အိမ်မှာ အဘက သိပ်နေမကောင်းတာနဲ့ ကျုပ်ပဲ ယာထဲဆင်းနေရတာဗျ"

"အေး အေး ကောင်းတာပေါ့ဟယ်"

"အရီးရော နေကောင်းရဲ့ လား"

"အေး အခုတော့ ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ဟိုတလောကတော့ ဖျားလို့ ဆေးထိုး ဆရာခေါ်လိုက်ရသေးတယ်"

"အင်းပေါ့ အရီးရယ်၊ အရီးတို့ က အသက်ကလေးတွေ ရလာကြပြီ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါ့ဟယ်၊ ဒါနဲ့ နင့်ကိုကြီးစိန်သောင်းပြောလို့ ငါတို့ ရွာ သတင်း ကြားပြီးရောပေါ့"

"ဟုတ်တယ် အရီး၊ အခုလာတာ အဲဒီကိစ္စပဲလေ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းဗျာ၊ ဘယ်ကများ ရောက်လာတဲ့ သရဲပါလိမ့်၊ တစ်ရွာ လုံးကို လိုက်ပူးပြီး အမဲသား ချက်ကျွေးခိုင်းတဲ့ ကောင်"

"ဒီလိုဟဲ့၊ ရွာလယ်ပိုင်းက အုန်းဖူးတို့ ၊ အုန်းညွန့်တို့ ညီအကိုတွေ က င်းကျတဲ့ ညကတဲ့ ဟေ့။ မည်းမည်းအရိပ်တစ်ခု တွေ့ကြတယ်ဆိုပဲ၊ သစ် ပင်ရိပ်တွေအောက်မှာ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြေးကပ်လိုက်၊ ပြေးထွက်လိုက်နဲ့ တဲ့ ဟာ၊ နောက်နေ့ကစပြီး လူတွေကို ဝင်ပူးတော့တာပဲ တာတေရေ"

"ဒါနဲ့ နေပါဦး ကိုကြီးစိန်သောင်းရဲ့ ၊ ဒီသရဲရဲ့ နာမည်ကို ပေတိုးလို့ ဘယ်သူက ပေးလိုက်တာတုံးဗျ"

"ဟာ တာတေကလည်း သရဲကို ဘယ်သူက နာမည်မှ ညွှ်မှာ တုံးကွာ ၊ ဝင်ပူးပြီး သူ့ဟာသူ ပြောတာဟေ့၊ ဝင်ပူးလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ငါ့နာမည် ပေ တိုးတဲ့ ဟေ့၊ ငါ့ကို အမဲသားချက်ကျွေး၊ တစ်ပိဿာကျွေး၊ မကျွေးရင် ဟောဒီကောင်မကို ငါ အသေသတ်မယ်ဆိုပြီး ပြောတာကွ။ ပြီးရင် ဘယ် လိုနှင်လို့ မှ မထွက်ဘူးဟေ့။ ကျွေးပါ့မယ်၊ နောက်နေ့လာစားပါဆိုမှ ထွက်သွားတာကွ။ နောက်တစ်နေ့မှာ အမဲသားချက်ပြီး ထမင်းနဲ့ သွားကျွေး

ရတယ်"

"ဟင် ဘယ်မှာ သွားကျွေးရတာတုံး"

"ရွာအနောက်က လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ ကျွေးရတာဟေ့"

"နို့ ကျွေးတော့ကော စားလားဗျ"

"ဟာ စားပါပြီလားကွာ၊ အမဲသားရော ထမင်းရော ပြောင်အောင် စားတာဟေ့"

"အင်း...ဒီသရဲ တော်တော်တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ် ကိုကြီးစိန် သောင်းရေ"

"ဟုတ်တယ်ကွ တာတေရ၊ အခုလာမယ့် ဆရာကို အခြေအနေ ကြည့်ရမှာ ပေါ့ကွာ"

"ဦးစိန်သောင်း ကျုပ်အဘက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ဗျ၊ မြို့က ဆရာကြီး ဆိုတာ ရောက်နေလို့၊ အခုလာခဲ့ပါတဲ့ "

"ဟေ မောင်ကျော်ပါလား၊ အေး အေး၊ ဦးစိန်သောင်းတို့ အခုလိုက်ခဲ့မယ်၊ မင်းသွားတော့"

"ဪ ဆရာပွားဆိုတာ ရောက်ပြီတဲ့ လား၊ ကဲ သွားကြစို့၊ ဘယ်အိမ်မှာ တုံး"

"အဘဦးညီလေးတို့ အိမ်မှာ ကွ၊ ခုနက လာခေါ်တာ ဘိုးညီလေးရဲ့ မြေးလေ၊ အကြီးကောင် ချက်ကြီးရဲ့ သားလေကွာ"

ကိုကြီးစိန်သောင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရွာထဲကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဘိုးညီလေးတို့ က ရွာရှေ့ပိုင်းမှာ ။ ကျုပ်တို့ အိမ်ဝိုင်းထဲ ဝင်လိုက်တော့...

"လာဟေ့ စိန်သောင်း၊ အောင်မယ်၊ တာတေလည်း ရောက်နေတာ"

ကိုး၊ လာကြဟေ့၊ လာကြ။ မင်းတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ့ရဦးမှာ ပေါ့တာတေရာ"

ကျုပ်လည်း ပြီးပြီး ဘိုးညီလေးတို့ အိမ်ပေါ်ကို တက်လိုက်တယ်။ ဘိုးညီလေးတို့ အိမ်က ခြေတံရှည်ပေမယ့် အောက်ထပ်မှာ လည်း အပြည့်ခင်းထားတာဗျ။ ကျုပ် အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနဲ့ သျှောင်တစောင်းထုံးထားတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်တယ်။

"ကဲ လာ စိန်သောင်းရော၊ တာတေရာ ဘုရားခန်းကိုလာခဲ့ကြ၊ ဒီမှာ ဆရာပွားနဲ့ စကားလေးဘာလေး ပြောကြရအောင်"

ကျုပ်တို့ လည်း ဆရာပွားကြီးရှေ့မှာ ရိရိသေသေ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

"ဆရာကြီးရေ ဟောဒီသူငယ်က မောင်တာတေတဲ့ ဗျ၊ ဟိုဘက်ရွာမှာ နေတာ၊ ကျုပ်တို့ တူလို သားလိုပါပဲဗျာ။ ပြီးတော့ တာတေက ဗဟု သုတ အားကြီးရှာတဲ့ သူငယ်ဗျ။ ဆရာကြီးတို့လို ဆရာတွေနဲ့ လည်း မကြာ မကြာ လိုက်ပြီးကူညီဖူးတယ်၊ သတ္တိကလည်း လွှတ်ကောင်းတာဗျ"

"ဪ ဟန်ကျလိုက်တာ မောင်တာတေရာ၊ ဒီရွာမှာ ဝင်သောင်းကျန်းနေတဲ့ အကောင်စုတ်က လွယ်လွယ်နဲ့ နှင်ထုတ်လို့ မရရင်တော့ ခဲရာ ခဲဆစ် နှင်ရမှာ ပဲ။ အဲဒီလို ဆိုရင်တော့ မောင်တာတေရဲ့ အကူအညီ ယူရလိမ့်မယ်ကွဲ့၊ ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်တာတေ၊ ကျုပ်ကို ကူညီမယ်မဟုတ်လား"

"ဟာ ကူညီမှာ ပေါ့ ဆရာကြီးရာ၊ တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဒီအကောင်ကို ကျုပ်ကလည်း လုပ်ချင်နေတာ လက်ကို ယားနေတာဗျ"

"အေး ဟန်ကျပြီပေါ့ကွာ"

"ဟော ဆရာကြီးရေ၊ နတ်ကတော် စိန်ခင်တော့ ပါ လာပြီဗျို့၊ ဟဲ့ စိန်ခင် လာဟေ့၊ ဒီကိုသာ တန်းဝင်ခဲ့"

စိန်ခင်က ညိုညိုတုတ်တုတ်ဗျ။ ရုပ်ကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းထဲကပဲ။ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ပြီး ဘုရားကိုကန်တော့တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာပွားကြီးကိုလည်း ကန်တော့တယ်။

"ကဲ ကိုညီလေးရေ ကလေးမလေး ရောက်ပြီဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အလုပ်စကြရအောင်ဗျာ"

ဆရာပွားက ယောဂီရောင် ပဝါကလေးတစ်စကို ခေါင်းမှာ ပေါင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားစင်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်တွေ၊ အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်းတယ်။

ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးတယ်၊ ဆရာပွား ဘုရားရှိခိုးနေတုန်းမှာ ပဲ ရွာထဲက လူတွေ ရောက်လာလိုက်တာ ဘိုးညီလေးအိမ်ကြီးထဲမှာ ပြည့်သွားရောဗျို့။ ဆရာပွားကြီး ဘုရားရှိခိုးတဲ့ အသံဟာ တော်တော်ကို ကျက်သရေရှိတာဗျို့။ ကြားရတဲ့ သူတိုင်း စိတ်ထဲမှာ အေးသွားတာပဲ။ ဆရာပွား ဘုရားရှိခိုးနေတာကို နားထောင်ကြည့်ရတာနဲ့ တင် သီလ၊ သမာဓိတော်တော်ကို ရှိတယ်ဆိုတာ သိသာပါတယ်ဗျာ။

ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ ဆရာပွားက မေတ္တာပို့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ သီလကို သစ္စာဆိုတယ်ဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် စိတ်ထဲမှာ အားရလိုက်တာဗျာ။

"ကဲ ကလေးမ စိန်ခင် လက်အုပ်ချီ၊ ဘုရားကို ဦးတိုက်၊ စိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်ပေတော့"

စိန်ခင်ကလည်း ဆရာပွား ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လုပ်သဗျ။

"အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံငါ့ကွန်၊ မြောက်ရူဝံ အတွင်းတိမ်းခြင်း၊ ရှောင်ခြင်း၊ ခိုခြင်း၊ ကပ်ခြင်း မပြုစေရ၊ ဘယ်သူကမှ လည်း ဟန့်တားထားခြင်း မပြုရ၊ ကျွန်ုပ် ဆရာပွားအမိန့် ပြန်လိုက်တယ်။ သရဲပေတိုး ရောက်ရာအရပ်က အခုချက်ချင်း အမြန်ရောက်လာစေ၊ အခုချက်ချင်း လာရမယ်၊ အခုချက်ချင်း လာခဲ့၊ ပေတိုး အခုချက်ချင်းလာခဲ့ရမယ်။ ငါဆရာ အမိန့်ကို အာခံခြင်း မပြုရ"

ဆရာပွားက စိန်ခင်ကို အသာအကဲခတ်ကြည့်တယ်။ ကျုပ်ရော၊ ကိုစိန်သောင်းရော၊ ရောက်လာတဲ့ လူတွေရော စိန်ခင်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ။ စိန်ခင်ကတော့ လှုပ်တောင် မလှုပ်ဘူးဗျ။

"ပေတိုး အခုလာခဲ့။ သင် လာမလား၊ မလာဘူးလား၊ ငါဆရာ အမိန့်၊ အခုချက်ချင်း ငါ့ရှေ့ကို အရောက်လာခဲ့"

ဆရာပွားက စိန်ခင်ကို အကဲခတ်ရင်း အမိန့်ထပ်ပေးတယ်ဗျ။ လူတွေအားလုံးကလည်း စိန်ခင်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ စိန်ခင်ကတော့ လှုပ်တောင် မလှုပ်ဘူးဗျ။

"အင်း ဒီအကောင် တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်ပဲ၊ ကျုပ်ခေါ်တာကို မလာဘူးဗျ၊ ကဲ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ"

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဆရာပွားကြီးက ဘုရားစင်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး တိုင်တည်တယ်ဗျ။ သူ့ရဲ့ သီလ စင်ကြယ်မှုကို ဘုရားမှာ တိုင်တည်တယ်၊ သစ္စာပြုတယ်။ ဒီသစ္စာ မှန်ကန်ရင် သူ့ကို အထက်ဆရာများက ဝိုင်းဝန်းကြပါလို့ တောင်းဆိုတယ်ဗျ။

"အဘဆရာတို့ ၊ ဒီသရဲပေတိုးဟာ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နေထိုင်တဲ့ ဘန့်ဘွေးကုန်းရွာသူ၊ ရွာသားတွေကို သက်သက်မဲ့ လာပြီးနှောင့်ယှက်နေပါတယ်၊ အခု ကျွန်ုပ် အမိန့်ပြန်တာကိုလည်း ပမာမခန့်ပြုပြီး ရော

ကံမလာပါဘူး၊ အဘဆရာတို့ ကိုယ်တိုင် ဒီရှေ့ကို အရောက်ပို့ပေးကြပါ
ဗျာ"

"ဟင်း ဟင်း"

ဟော လာပြီဗျို့။ စိန်ခင်တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်ကွေးကောက်ပြီး ပါး
စပ်ကလည်း မကျေမနပ်နဲ့ 'ဟင်း ဟင်း' နဲ့ ကြိမ်းဝါးနေတယ်ဗျ။

လူတွေကလည်း ရှဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နောက်ဆုတ်တဲ့ သူက ဆုတ်သွား
ကြတယ်ဗျို့။

"ငါ့ရှေ့ကို အခုရောက်လာတာ ဘယ်သူတုံး"

"ပေတိုးကွ၊ ပေတိုး၊ မင်း ဘာလုပ်ချင်တုံး ပြော"

စိန်ခင် တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်ထိုးနေတယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်က ထွက်
လာတဲ့ အသံကြီးကတော့ ယောက်ျားသံကြီးဗျို့။

"မင်းက ငါ့ကိုများ မလေးမခန့်နဲ့ ၊ ငါလုပ်လိုက်ရရင် နာတော့မယ်"

"ဟား ဟား ဟား ဟား မင်းလား ငါ့ကို လုပ်လို့ ရမှာ ၊ ငါကသီပေါမ
င်း ပါတော်မမူခင်ကတည်းက သရဲဖြစ်နေတဲ့ ကောင်ကွ၊ ငါက မင်းတ
ရားအမိန့်ခံ ပါးကွက်အာဏာသားကွ သိသလား၊ ငါသရဲဖြစ်နေတာ နှစ်
ပေါင်းရာကျော်နေပြီ၊ မင်းလိုဆရာလောက်တော့ နည်းနည်းမှ မမှုဘူးကွ
"

"ဪ ဒီလိုလား၊ ပါးကွက်သားပေတိုး၊ ကဲ အဘတို့ ခင်ဗျာ ဒီပါးကွ
က်သားသရဲကို ကြိုးအမြန်တုပ်ပေးကြပေတော့ဗျာ"

"ဟာ"

လာကြည့်တဲ့ လူတွေ အံ့သြပြီး အော်လိုက်ကြတာဗျို့။ ကျုပ်လည်း

အံ့ဩတာပဲဗျာ။ စိန်ခင်က ချက်ချင်းလက်နှစ်ဖက်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ် သလို ဖြစ်သွားတာမျိုး၊ အောင်မာ ရုန်းနေသေးတယ်ဗျို့။ တကယ့်ကို ကြိုးနဲ့ တုပ်ထားတဲ့ ပုံပဲဗျာ။

ဆရာပွားက ဘုရားစင်မှာ ထောင်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ ကြိမ်လုံးကို လှမ်းယူ လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး သပ်လိုက်ပြီး ကြိမ်လုံးကို လေထဲမှာ ရိုက်လိုက်တယ်။

"ချမ်း"

"အောင်မယ်လေးဗျ"

"ချမ်း"

"အောင်မယ်လေးဗျ"

"ဟာ လေထဲမှာ ရိုက်တာနဲ့ ထိတယ်ဟေ့"

ကျွက်စီ ကျွက်စီအသံတွေ ထွက်လာတယ်ဗျို့။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သားဗျ၊ ကြိမ်လုံးကို လေထဲမှာ ရိုက်ရုံနဲ့ ပေတိုးကိုကအော်နေတာဗျ၊ တော်တော်တော့ ထူးဆန်းတဲ့ ပညာတွေဗျာ။ ဆရာပွားက အရိုက်ရပ်လိုက်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

"ပါးကွက်သားပေတိုး၊ သရဲပေတိုး၊ နင် ဒီရွာက အမြန်ထွက်သွားရမယ်၊ အဘဆရာကြီးတွေရဲ့ အမိန့်။ ငါ့အမိန့်ဟေ့၊ ကြားလား ပေတိုး"

ပေတိုးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူးဗျ။ ငြိမ်နေတယ်။

"ချမ်း"

"အား"

"ချမ်း"

"အား"

ဆရာပွားက ကြိမ်လုံးကို လေထဲမှာ ထပ်ရိုက်တယ်။

ဆရာပွားက နောက်တစ်ချက်ရိုက်မလို့ ကြိမ်လုံးကို ရွယ်လိုက်တဲ့ အချိန်...

"ဗြဲတ်"

ကြိုးတစ်ချောင်း ပြတ်သွားတဲ့ အသံကြီးဗျ။ လူတွေအားလုံး အံ့သြပြီး ကြည့်နေတုန်းမှာ ...

"ဒုန်း"

"ဟာ စိန်ခင် လဲသွားပြီ၊ စိန်ခင် လဲသွားပြီ"

လူတွေ ဝိုင်းအော်ကြတယ်ဗျ။ နတ်ကတော် စိန်ခင်၊ ထိုင်နေရာကနေ နောက်ကို ဒုန်းခနဲ လဲကျသွားတာဗျို့။

"ပေတိုးကြီး ဘယ်ရောက်သွားတုံးဟ"

"ထွက်သွားတာနေမှာ ပေါ့ကွ၊ စောစောက ကြိုးပြတ်တဲ့ အသံကြီး ကြားလိုက်သားပဲ၊ တုတ်ထားတဲ့ ကြိုးကိုဖြတ်ပြီး ပြေးတာနေမှာ ပေါ့"

"ဟေ့ အားလုံးငြိမ်ကြစမ်း၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ဆူနေတာပဲ"

ဘိုးညီလေးက ထအော်လိုက်တော့မှ ငြိမ်သွားကြတယ်ဗျို့။ ဆရာပွားက သူ့ရဲ့ ရေစင်ပုလင်းထဲကရေနဲ့ စိန်ခင်မျက်နှာကို တောက်လိုက်တယ်။

"အင်း"

ဟော စိန်ခင် သတိရ လာပြီဗျို့။ မျက်လုံးပြူးပြူးနဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ လဲနေရာက ပျာပျာသလဲထထိုင်ပြီး ရှက်ကိုးရှ

က်ကန်းနဲ့ လူတွေကို လိုက်ကြည့်နေတယ်။

"ဒီကောင် မလွယ်ဘူးဗျို့၊ ကျုပ် နည်းလမ်းရှာပါဦးမယ်ဗျာ"

ဆရာပွားက ဘိုးညီလေးကို ပြောတယ်ဗျ။ စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ခံပြင်းနေပုံပဲဗျ။

"ယုံပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဆရာ့ကို ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံး ယုံပါတယ်။ စောစောက အဖြစ်အပျက်တွေကို အားလုံးမြင်ကြတာပဲလေ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးရဲ့ ပညာစွမ်းကို ကျုပ်တို့ အံ့သြကြပါတယ်ဗျာ"

"ကဲ ကိုညီလေးရေ၊ ရွာသားတွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပေတော့ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ အကြံလေး ဘာလေး ထုတ်သေးတာပေါ့ဗျာ။ ဒီကောင်အစွမ်းလည်း ကျုပ်တို့ သိပြီပဲလေ ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နည်းလမ်းတွေမှာ ပေါ့ဗျာ"

ဘိုးညီလေးက ရွာသားတွေကို အလုပ်လုပ်စရာ လုပ်ကြဖို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ စိန်ခင်ကိုတော့ ဘိုးညီလေးရဲ့ ချွေးမက အိမ်ပေါ်ကို ခေါ်သွားတယ်ဗျ။ ဘုရားခန်းမှာ ဆရာပွားရယ်၊ ဘိုးညီလေးရယ် ကိုကြီး စိန်သောင်းနဲ့ ကျုပ်ပဲ ကျန်နေခဲ့တာလေ။ ဆရာပွားက ရေနွေးကြမ်း နှစ်ခွက်ကုန်အောင်သောက်ပြီး ငြိမ်နေတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ လည်း ငြိမ်နေကြတာပေါ့ဗျာ။

"အင်း ကျုပ်သိပြီဗျို့၊ ကဲ ဒီညတော့ မလုပ်သေးဘူးဗျာ၊ ပြင်ဆင်စရာတွေ ရှိသေးတယ်ဗျ။ မနက်ဖြန်ညမှ ပဲ လုပ်မယ်။ ကဲ မောင်တာတေရေ ကျုပ်ကိုတော့ မင်းကူညီမှ ဖြစ်မယ်နော်၊ မနက်ဖြန် ညနေစောင်းလောက် ဒီကိုရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့ကွယ်"

"ဟာ စိတ်ချ ဆရာကြီး၊ ကျုပ် လာခဲ့မယ်၊ ကဲ ကိုကြီးစိန်သောင်း ကျုပ် ရွာပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်ညနေမှ ကျုပ် ပြန်လာခဲ့မယ်"

"အေး ပြန်တာပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ အိမ်လိုက်ခဲ့ပါဦးကွာ၊ စကားလေး ဘာလေး ပြောကြတာပေါ့ တာတေရာ"

ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးစိန်သောင်း၊ ဘိုးညီလေးတို့ အိမ်က ပြန်လာခဲ့တယ်ဗျ။ ကိုကြီးစိန်သောင်းတို့ အိမ်မှာ ထမင်းစားပြီး တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်တယ်။ ညနေစောင်းမှ ပဲ ရွာကို ပြန်ခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဘနဲ့ အမေကို သရဲပေတိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ အံ့သြလိုက်ကြတာလေ။

ကျုပ်လည်း တစ်နေ့လုံး သွား လာပြီး ညောင်းနေတော့ ခပ်စောစော ပဲ အိပ်လိုက်တယ်။

မနက် ကျုပ်အိပ်ရာကနိုးတော့ အိမ်ရှေ့မှာ အဘတို့ အမေတို့ နဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ဧည့်သည် အသံကြားလို့ ကျုပ် ထွက်ကြည့်လိုက်တယ်။

"ဟင် ကိုကြီးစိန်သောင်းပါလား၊ အစောကြီး ရောက်လာပါလားဗျ"

"ရောက်ဆို ညက ရွာမှာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ တာတေရေ"

ဟင် ဘာဖြစ်လို့ တုံးဗျ"

"ရွာထဲကကောင်တွေ မနေ့က ညနေက ငွေယားကုန်းကကောင်တွေ နဲ့ ဘောချိန်းကန်ကြတယ်လေ"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဗျ၊ ဒီကောင်တွေ ခါတိုင်းလည်း ကန်တာပဲမို့ လား"

"အေးခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘူး တာတေရေ၊ မင်း ရွာလယ်ပိုင်းက

တင်ကြည့်ညီ ဆင်ပေါက်ကို သိတယ်မို့လား။

"သိတာပေါ့ ကိုကြီးစိန်သောင်းရဲ့ "

"အေး ဆင်ပေါက်က လူလည်လုပ်ပြီး လောင်းကြေးများများ ထပ်ပြီး ငွေယားကုန်းကို စိန်ခေါ်တယ်ဆိုပဲကွ၊ ပြီးတော့ ကျိန်းသေပေါက်နိုင် အောင် ငါလုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး သူက သရဲပေတိုးကို သွားပြောဆိုပဲ"

"ဟင် ဘယ်မှာ သွားပြောတာတုံး"

"ဟိုလက်ပံပင်ကြီးလေကွာ၊ ရွာနောက်ဘက်က လက်ပံပင်ကြီးလေ ကွာ၊ ပေတိုးကြီးကို အမဲသား သွားကျွေးရတဲ့ လက်ပံပင်ကြီးလေ"

"ဪ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဆင်ပေါက်က ဘာသွားပြောတုံးဗျ"

"သရဲပေတိုးကြီး ဒီညနေ ကစားမယ့် ဘောလုံးပွဲမှာ ကျုပ်တို့ နိုင် အောင် လုပ်ပေးရင် ခင်ဗျားကို ဘောလုံးပွဲပြီးတာနဲ့ ဒီည အမဲသား နှစ်ပိ သာချက်ပြီး ထမင်းနဲ့ ကျွေးမယ်တဲ့ ကွာ"

"ဪ"

"ပြီးတော့ သူတူ ငမှတ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ဝက်စုလွှတ်လိုက်သတဲ့ ။ အဲ ဒီရွာမှာ ပြီးခဲ့တဲ့ ညက အမဲပေါ်မယ်ဆိုလို့ ငမှတ်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး အမဲ သား နှစ်ပိသာ ဝယ်ခိုင်းလိုက်သတဲ့ "

"ဪ ဪ"

"အဲဒါ မနေ့ကညနေ ဘောကန်တော့ ဒီကောင်တွေ တစ်ခါမှ မနိုင်တဲ့ ငွေယားကုန်းကို အပြတ်အသတ်ကို နိုင်သတဲ့ ကွာ၊ ကိုးဂိုးတောင် သွင်း လိုက်တယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒီမှာ ပြဿနာတက်တော့တာပေါ့ကွာ"

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့ တုံးဗျ"

"ဘာဖြစ်ရမှာ တုံးကွ၊ ဝက်စုကိုသွားတဲ့ ငမုတ်က
မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်တဲ့ ဟေ့"

"ဘာဖြစ်လို့ တုံး၊ အမဲသား မရခဲ့လို့ လား"

"ရတယ်ကွ တာတေရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ သူရောက်တာ နောက်ကျသွားလို့
ငါးဆယ်သားပဲ ရလာတာတဲ့ "

"ဪ"

"ဒီတော့ ဆင်ပေါက်က ပြောသတဲ့ ။ ဘယ်တတ်နိုင်မှာ တုံးကွ၊ ငါ
က နှစ်ပိဿာ ဝယ်ခိုင်းတာပဲ၊ ရမှ မရတာ၊ ရသလောက်ပဲ
ချက်ကျွေးရမှာ ပေါ့။ ပေတိုးကြီးမှာ နှစ်ပိဿာ စားရဖို့ ကံ မရှိလို့ ဖြစ်မှာ
ပေါ့ ဟား ဟား ဟား ဟား လို့ အော်ရယ်တယ်တဲ့ ။ ကျန်တဲ့ ဘောလုံးက
နီတဲ့ ကောင်တွေကလည်း ဝိုင်းရယ်ကြတာပေါ့ကွာ။ အဲဒါနဲ့ အမဲသားကျ
က်တော့ ထမင်းနဲ့ လက်ပံပင်ကြီးအောက်ကို သွားကျွေးကြသတဲ့ ။ မိုးချ
ပ်စပြုတဲ့ အချိန်ပေါ့ကွာ"

"အင်း အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်တုံးဗျ"

"ဘာဖြစ်ရမှာ တုံး တာတေရာ၊ ပေတိုးကြီးက ထမင်းတွေ၊ အမဲသား
တွေ ခါတိုင်းလိုပဲ စားတာပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့ ဆင်ပေါက်တို့ ကလည်း အ
ဆင်ပြေသွားပြီဆိုပြီး လှည့်အပြန်မှာ ‘အုန်း အုန်း’ ဆိုတဲ့ အသံကြီး နှစ်ချ
က်ထွက်သွားပြီး ဆင်ပေါက် ထိုးလဲသွားရောတဲ့ ဟေ့"

"ဟာ ဟိုကောင် ရိုက်လိုက်တာနေမှာ ပေါ့ဗျ"

"ဒါပေါ့ကွာ၊ ပါးစပ်ကနေ သွေးတွေ ဗွက်ခနဲ ဗွက်ခနဲ အံတာတဲ့ ကွာ၊
တစ်ခါတည်း ပွဲချင်းပြီးပါရောလားကွ"

"ဟာ ဆင်ပေါက် သေသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား ကိုကြီးစိန်သောင်း"

"အေး ဟုတ်တယ် တာတေရေ၊ ဆင်ပေါက် ညက သေပြီကွ"

"ဟင် ဒီကောင် လူပါသတ်ပြီပေါ့"

"အေးပေါ့ကွာ၊ မနက်ပိုင်းက ဆရာပွားက သူ့ကို ကြိမ်လုံးနဲ့ နှက်ထားတော့ ဒေါသကလည်း ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ကွာ။ ဆင်ပေါက် အလောင်းကို သယ် လာပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ကျောကုန်းမှာ လက်ဝါးရာကြီးနှစ်ခု တွေ့တယ်ကွ တာတေရ"

ကျုပ်လည်း ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဆင်ပေါက်အစ်ကို တင်ကြည် ဆိုတာက ကျုပ်တို့ နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဗျာ။ ဆင်ပေါက် ဆိုတဲ့ ကောင်က ကျုပ်တို့ လက်ပေါ်မှာ တင် ကြီးလာတဲ့ ကောင်ပေါ့၊ ကျုပ်ဖြင့် စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ။

"အဲဒါ မင်းကို လာခေါ်တာကွ၊ ဆရာပွားက မင်းကို မိုးလင်းလင်းချင်း သွားခေါ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒီည လုပ်စရာတွေကို ကြိုပြီး လုပ်ဖို့ တဲ့ ကွာ"

"အင်း... ကျုပ် လိုက်ခဲ့မယ်ဗျာ၊ ဟိုကောင်လေး အသုဘလည်း သွားဦးမယ်လေ"

ကျုပ် ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အခန်းထဲဝင်ပြီး ဆရာနွံဖပေးခဲ့တဲ့ မျက်ကွင်းဆေးတော်နဲ့ သစ်စုန်းဆေးတော်ကို ယူရတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ အဝတ်အပိုတစ်စုံကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး အဘနဲ့ အမေကို တင်ကြည့်ညီ အသုဘချပြီးမှ ပဲ ပြန်ခဲ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။

ကိုကြီးစိန်သောင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘန့်ဘွေးကုန်းကို ရောက်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆွမ်းစားသံချောင်တောင် ခေါက်ပြီဗျာ။

ကိုကြီးစိန်သောင်းက ကျုပ်ကို သူ့အိမ်ခေါ်သွားတယ်။ ခဏတဖြုတ်

နားနေပြီးတော့ အရီးလုံးကြည်က ကျုပ်တို့ ကို ထမင်းကျွေးသဗျ။ ကျုပ် လာမယ်ဆိုတာ သိနေလို့ ရှိမယ်ဗျ။ အိမ်က ကြက်တစ်ကောင် ချက်ထား တယ်။ ကျုပ်လည်း ဆာဆာရှိတာနဲ့ တော်တော်ကို စားပစ်လိုက်မိတာဗျို့ ။ ထမင်းစားပြီးတော့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး မီးညှိပြီး ဖွာနေလိုက် တယ်။ တအောင့်တနား နားပြီးမှ

"ကဲ တာတေရေ၊ ဘိုးညီလေးတို့ အိမ်ကို သွားကြစို့ဟေ့"

ကိုကြီးစိန်သောင်းက ပြောတာနဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ဘိုးညီလေး တို့ ဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

"ဟာ တာတေ ရောက်ပြီလားကွ၊ ကဲ လာဟေ့ လာ လာ"

အိမ်ဝိုင်းထဲ ဝင်လိုက်တာနဲ့ ဘိုးညီလေးက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ် တယ်ဗျ။ ကိုကြီးစိန်သောင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဘုရားခန်းမှာ ပုတီးစိပ်နေတဲ့ ဆရာပွားကို တွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ လ ညည်း စကားသိပ်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ခဏနေမှ ကိုကြီးစိန်သော င်းက အသံခပ်အုပ်အုပ်လုပ်ပြီး...

"ဆင်ပေါက် အသုဘကိုတော့ ဒီကကိစ္စတွေပြီးမှ ပဲ သွားကြတာပေါ့ ကွာ"

"အင်း ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာ ပေါ့ဗျာ"

"ဪ မောင်တာတေ ရောက်ပြီကိုး၊ အေး ဒီညတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့ကွာ။ သရဲပေတိုးက လူသတ်တဲ့ အဆင့်တောင် ရောက် လာပြီဆိုတော့ ပြီးပြတ်အောင် ရှင်းရတော့မှာ ပေါ့လေ၊ ဒီလို မရှင်းနိုင်ရင် ဒီအနီးတစ်ဝိုက်က ရွာတွေကို ပိုပြီးဒုက္ခပေးတော့မှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာကြီး ကျုပ်ဘက်ကတော့ ဆရာကြီးကို ကူညီဖို့

အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ"

လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တော့ ဆရာပွားကြီးက သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကို ကားသွားအောင် ပြီးလိုက်တယ်ဗျ။ ဆရာပွားရဲ့ ဥပဓိရုပ်က မဆိုးပါဘူး။ သီလ၊ သမာဓိရှိတဲ့ ပုံပါပဲ။ ပြီးတော့ ရိုးသားမှု အပြည့်ရှိတဲ့ ရုပ်မျိုးဗျ။

"ဪ ဒါထက် ကျုပ် သတင်းသန့်သန့်ကြားတာက မောင်တာတေမှာ ဆရာကြီးတစ်ယောက် ချီးမြှင့်သွားတဲ့ မျက်ကွင်းဆေးတော်ဆိုတာ ရှိတယ်ဆိုကွဲ့။"

"ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် ဆရာကြီး၊ အဲဒါကို ကွင်းပြီးကြည့်ရင် နာနာဘာဝတွေကို အကုန်လုံး မြင်ရပါတယ်"

"အေး ဒါဆို ဟန်ကျပြီပေါ့ကွယ်၊ ကျုပ် ဒီညလုပ်မယ့် အစီအစဉ်က သင်္ချိုင်းထဲကိုသွားပြီး မဲဝါကို ဖိတ်ခေါ်မယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အစားသောက် ကျွေးရမှာ ပေါ့ကွယ်။ ပေတိုးကြီးကို ဆုံးမပြီး ထိန်းသိမ်းပေးဖို့ မဲဝါကို ပြောရမှာ ပေါ့ကွာ"

"ပေတိုးကြီးကို မဲဝါ နိုင်ပုံမလား ဆရာကြီး၊ ဒီကောင်ကြီးက အတော်ကို ကြမ်းတာဗျ"

ကိုကြီးစိန်သောင်းကို ဝင်ပြောတယ်။ ဒီတော့ ဆရာပွားက သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကိုသပ်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

"မောင်စိန်သောင်းရဲ့ သင်္ချိုင်းတစ်ရာ မဲဝါတဲ့ ကွဲ့၊ သင်္ချိုင်းတွေ အများကြီး သူနဲ့ ဆိုင်တာ၊ နာနာဘာဝတွေ အကုန်လုံးကို သူပိုင်တာကွဲ့။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူးကွယ်"

"ဪ ဒီလိုကိုး ဒါ ဆိုရင်တော့ ဒီည ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲပေါ့ဗျာ"

"ဟုတ်ပဲ၊ မောင်စိန်သောင်းရေ၊ ဪ သိလား ကိုညီလေး ကျုပ်လုပ် ခိုင်းတာတွေ လုပ်ထားကြပြီလား"

"ဟာ လုပ်နေပြီ ဆရာရေ၊ မြို့ကို မနက်စောစော လူလွှတ်ပြီး အမဲ သား တစ်ပိဿာ ဝယ်ခိုင်းပြီး ကျကျနနကို ချက်ခိုင်းထားတယ်၊ ထမင်း လည်း ချက်ထားတယ်"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်နဲ့ မောင်တာတေက ညမိုးချုပ်တာနဲ့ သီချိုင်းထဲကို သွားကြမှာ ။ အချိန်ကျတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကျုပ်က မဖဲဝါကိုခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးမှာ ဗျ။ မောင်တာတေကတော့ ဆေးကွင်း လာခဲ့ပေါ့ကွာ။ မင်းမြင်တာတွေ ကျုပ်ကို ပြောပြပေတော့။ ဒါမှ ကျုပ်လည်း သိရမှာ ပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား မောင်တာတေ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျုပ် ဆေးကွင်းခဲ့မှာ ပါ၊ ကျုပ်မှာ အား လုံးပါလာပါတယ်"

ကျုပ်တို့ ဆရာပွားကြီးနဲ့ စကားတွေ ထိုင်ပြောကြရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ညနေစောင်းလာတာပေါ့ဗျာ။ နောက်တော့ မိုးချုပ်သွားတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေးကိုထုတ်ပြီး ကွင်းလိုက်တယ်။ ဆရာပွားကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ သီချိုင်းထဲရောက်တော့ပဲ မိုးတော်တော်ချုပ်နေပါပြီ။ လဆန်း ၃ ရက်မို့ လကွေးကွေးကလေးက ကောင်းကင်မှာ သာနေတယ်ဗျ။ သီချိုင်းကတော့ မှုန်ဝါးဝါးကလေးပဲ မြင်ရတာပေါ့ဗျာ။

"အင်း နည်းနည်းတော့ စောသေးတယ် မောင်တာတေရဲ့ "

ဆရာပွားက ပြောပြီး ဇရပ်ပေါ်ကို တက်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ဇရပ်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်တစ်လိပ်စီဖွာနေကြတယ်။ ညကိုးနာရီလောက်ရောက်တော့မှ ဆရာပွားက..

"ကဲ မောင်တာတေရေ အလုပ်တော့ စမှ ပဲ"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဆရာပွားက အသင့်ယူလာတဲ့ ငှက်ပျောဖက်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ထမင်းထုပ်ကြီးကို တောင်းထဲကထုတ်ပြီး ဘွားတော်ကြီး ဒေါ်မယ်ခရဲ့ အုတ်ဂူကြီးပေါ်မှာ ဖြေလိုက်တယ်။ ထမင်းတွေရော၊ ဟင်းတွေရော မနည်းပါဘူးဗျာ။ အနံ့ကို မွှေးနေတာပဲဗျို့။ ကျုပ်စိတ်ထဲက တစ်ခုစိုးရိမ်နေတာဗျ။ မဖဲဝါ မလာဘဲ ပေတိုးကြီး ဝင်ကြိတ်သွားမှာ ကိုပူတာ။ ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားတာဆိုတော့ နာနာဘာဝ လာလည်း မြင်မှာ ပဲလေ။ သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံးကို ကျုပ် လျှောက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘာကောင်မှ တော့ မတွေ့ဘူးဗျ။

"ကဲ သင်္ချိုင်းတစ်ရာ မဖဲဝါဗျာ၊ ကျွန်ုပ်ဆရာပွားက မဖဲဝါကို အကြောင်းပြုပါတယ်။ ရောက်တဲ့ အရပ်ကနေ ချက်ချင်းကြွလာခဲ့ပါ၊ ကြွလာခဲ့ပါ။ အထက်ဆရာကြီးတွေရဲ့ ခိုင်းစေမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်က ပင့်ဖိတ်ပါတယ်။ မြန်မကြာ လှမ်းကာကြွခဲ့ပါ၊ သင်္ချိုင်းတစ်ရာ မဖဲဝါ"

ဆရာပွားကြီးက ဘွားမယ်ခရဲ့ အုတ်ဂူကြီးရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ပြောနေတာဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ဇရပ်ပေါ်ကပဲ ရပ်ပြီးကြည့်နေတာပါ။

"ဟော လာပြီဗျို့၊ လေထဲကနေ ပျံ လာပြီဗျို့၊ အရပ်ကြီးဆယ်ပေကျော်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်ဗျ။ လရောင်ကလေး မှုန်ပျပျအောက်မှာ မြင်နေရတာဗျ။ ဆံပင်ဖားလျားကြီးချလို့ ဗျို့။ ထဘီ အနက်ကြီး ဝတ်ထားတယ်ဗျ။ အပေါ်က အင်္ကျီက ခါးတောင်အင်္ကျီဗျ။ နန်းတွင်းသူတွေ ဝတ်တဲ့ ပုံစံမျိုးဗျ။ ဟော ဘွားမယ်ခရဲ့ အုတ်ဂူပေါ်မှာ ရပ်ပြီး ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေကို စိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျို့။ ခြေထောက်က အုတ်ဂူနဲ့ ထိနေတာ မဟုတ်ဘူး ဗျို့။ လေထဲမှာ မြောက်နေတာ။ ဆရာပွားက ရေဖလားကြီးနဲ့ ရေအပြည့်ထည့်ပြီး ဂူပေါ်မှာ တင်လိုက်တယ်။

ယ်ဗျ"

"ဆရာကြီး နောက်ဆုတ်လိုက်တော့"

ကျုပ်က သတိပေးလိုက်တော့မှ ဆရာပွားက သဘောပေါက်သွားပြီး နောက်ကို တစ်လံလောက် ဆုတ်ပေးလိုက်တယ်ဗျ။ ဒီတော့မှ မဲဝါက ဂူပေ ၁၆၂၁ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ပြီး အမဲသားနဲ့ ထမင်းကို သူ့လက်ကြီးနဲ့ ဆုပ်ဆုပ်ပြီး ပါးစပ်ကြီးထဲကို ထိုးထည့်တော့တာပဲဗျ။ စားရင်းနဲ့ ဆရာပွားကြီးကို ကြည့်လိုက်၊ ကျုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် လုပ်နေတယ်ဗျ။ ကျုပ်ဆိုတာ ကြက်သီးတွေ ဖျန်းခနဲ ဖျန်းခနဲ ထသွားတာဗျ။ ဆရာပွားက ပြိုက်ခနဲ လျော့လျော့သွားတဲ့ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေကိုကြည့်ပြီး သဘောပေါက်သွားပုံရတယ်ဗျ။

"သချိုင်းတစ်ရာ မဲဝါလို့ ကျော်ကြားတဲ့ သချိုင်းပိုင်အရှင်မ မဲဝါဗျာ၊ ဒီရွာမှာ ဘယ်နယ်က ရောက်လာမှန်း မသိတဲ့ ပေတိုးဆိုတဲ့ သရဲတစ်ကောင်ဟာ အတော်ကလေး သောင်းကျန်းနေပါတယ် အရှင်မ မဲဝါ။ ရွာထဲက လူတွေကို ဝင်ပူးလား ပူးရဲ့ ၊ အမဲသား ချက်ကျွေးခိုင်းလား ခိုင်းရဲ့ ၊ သူ့ကိုကြောက်လို့ ရွာသူရွာသားတွေမှာ ကောင်းကောင်းကို မနေဝံ့ကြတော့ပါဘူး။ အနီးအနားက ရွာတွေမှာ ဆိုရင်လည်း လူတွေ ဒီသရဲကို လန့်ထိတ်နေကြပါတယ်။ ဆရာအမိန့်ကိုလည်း အာခံတယ်။ အထက်ဆရာကြီးတွေကိုတောင် မထီမဲ့မြင် ပြုနေပါတယ်။ မဲဝါ မနေ့ညကပဲ မလိမ်မိုး မလိမ္မာ သူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ပေတိုးက ရိုက်သတ်လိုက်ပါတယ်"

"အား ဟင်း၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း"

မဲဝါက ထမင်းစားရင်းနဲ့ ဒေါသဖြစ်သွားပုံပဲဗျ။ အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်လိုက်တယ်။ ဒါကို ဆရာပွားကတော့ ကြားမယ်မထင်ဘူးဗျ။ မျက်

ကွင်းဆေး ကွင်းထားတဲ့ ကျုပ်ပဲ ကြားရတာ။ ဆရာပွားကတော့ ဆက်ပြီးပြောတယ်။

"ဒါကြောင့် အခုလို မဲဝါကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ဒီအကြောင်းတွေတိုင်ကြားရတာပါ။ ဒီသရဲက ရွာအနောက်က လက်ပံပင်ကြီးမှာ နေပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြောတာကတော့ သီပေါဘုရင်လက်ထက်က ပါးကွက်အာဏာသားတဲ့ ဗျာ။ အရှင်မ မဲဝါကို အာခံနိုင်တဲ့ သရဲ၊ တစ္ဆေ မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ်ဆရာပွား ကောင်းကောင်း သိပါတယ် မဲဝါ၊ ဒီအကောင်ကို အခုပဲ ဆုံးမပေးပါဗျာ"

မဲဝါက ထမင်းတွေ ကုန်အောင်စားပြီးသွားလို့ ရေခွက်ကြီးကို မော့သောက်နေတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ ရေနဲ့ လက်တွေကိုတောင် ဆေးလိုက်သေးတယ်ဗျ။

ပြီးတော့ ဆရာပွားကို မျက်လုံးနီနီကြီးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး သူ့လက်ကြီးနဲ့ ဘေးကိုယမ်းပြတယ်ဗျ။ ဆရာပွားကို ဘေးဖယ်နေလို့ ပြောတာနဲ့ တူတယ်။

"ဆရာကြီး ဒီဇရပ်ပေါ်ကို မြန်မြန်လာ"

ကျုပ်ခေါ်သံကြားတော့ ဆရာပွားကြီးလည်း ဇရပ်ပေါ်ကို ပြေးတက်လာတယ်ဗျ။

"ဘာမြင်လို့ လဲ မောင်တာတေ"

"မဲဝါက ဆရာကြီးကို ဘေးဖယ်နေဆိုပြီး လက်နဲ့ ယမ်းပြတယ်ဗျ။ ဟော ဟော ဂူပေါ်မှာ မတ်တတ်ကြီး ထရပ်လိုက်ပြီဗျို့။ ဟာ ခေါင်းကြီး အပေါ်မော့ပြီး ပါးစပ်က ပွစိ ပွစိနဲ့ ပြောနေတယ်ဗျို့။ ဟာ မဲဝါ ရပ်နေတဲ့ ဂူကြီးဘေးမှာ သရဲကြီးနှစ်ကောင် ပေါ်လာပြီဗျို့။ လက်ထဲမှာ လည်း

တင်းပုတ်ကြီးတွေ ကိုင်လို့ ဗျ။ ဟာ တင်းပုတ်ကြီးတွေမှာ သံချွန်ဆူးကြီးတွေ ပါတယ်ဗျ။ ဟာ တစ်ကောင်က ကြိုးခွေကြီးတစ်ခွေတောင် ကိုင်ထားသေးသဗျ။"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ မောင်တာတေ မြင်နေရတယ်ပေါ့၊ ဟန်ကျလိုက်တာကွာ"

ဘာသံပါလိမ့်။ ရွာဘက်က ကြားရတာဗျ။ ရှူး၊ ရှူးနဲ့ နှာမူတ်သံကြီးဗျ။ ဟာ နွားနီကြီးဗျ။ ဒါ ဆင်ပေါက်တို့ တင်ကြည်တို့ အိမ်က နွားကြီးပဲ။ ဟာ နွားပေါ်မှာ အကောင်ကြီးတစ်ကောင်ဗျ။ ဟာ ပေတိုးဆိုတာ ဒီကောင်ကြီးပဲ ထင်တယ်ဗျ။ နွားကလည်း တရှူးရှူးနှာမူတ်၊ ခွာတွေ တဖြောင်းဖြောင်း ယက်နေပါလေရောလား။ နွားပေါ်မှာ ဆံပင်ဖားလျားကြီးချထားတဲ့ ကောင်ကြီးဗျ။ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီးမှ မဟုတ်တာ။ တစ်ကိုယ်လုံး အမွေးတွေ ဖုံးနေတာဗျ။ မည်းနက်နေတာပဲ။ မျက်လုံးကြီးတွေက တစ်လုံး တစ်လုံးကို ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လောက်ရှိမယ် ထင်တယ်။ နီရဲပြီး အပြင်ကို ပြူထွက်နေတာဗျ။ အရောင်ကို တောက်နေတာပဲဗျာ။

"ဆရာကြီး သတိထားနော်၊ ပေတိုးကြီး လာပြီဗျ။ နွားနီကြီးကို စီးလာတာဗျ။ မဖဲဝါ ခေါ်လိုက်လို့ လာတာဖြစ်မယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ပုံစံကြည့်ရတာ မကောင်းဘူးဗျ။ မဖဲဝါကို ရိုကျိုးတဲ့ ပုံ မရှိဘူးနော်"

"ဟာ ဟုတ်လားကွ၊ နွားပေါ်မှာ ဒီကောင်ကြီး ပါလာသလား"

"ပါတယ် ပါတယ်၊ ဟော နွားက ကဆုန်ပေါက်ပြီးပြေး လာပြီ။ ဟာ ဆရာကြီး၊ ပေတိုးကြီးက ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြီးစိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျ။ ဟာ နွားကြီး ကျုပ်တို့ ဇရပ်ဘက်ကို ပြေး လာပြီ၊ တက် တက် ဆရာကြီး၊ ထုပ်တန်းပေါ်ရောက်အောင်တက်"

ကျုပ်လည်း ပြောပြောတက်တက်၊ တက်လိုက်တာ ထုပ်တန်းပေါ်ကို ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ ဆရာပွားကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ လား လား ဘယ်အချိန်ကများ ထုပ်တန်းပေါ် ရောက် နေတယ် မသိဘူးဗျာ။ ထုပ်တန်းပေါ်မှာ အကျအနထိုင်လို့ ဗျ။ တော် တော်ကိုသွက်တဲ့ ဆရာကြီးပဲဗျာ။ ဟော လာပြီဗျို့။ နွားနီကြီးက ဇရပ် ပေါ်ကို လွှားခနဲ ခုန်တက်လာတာဗျို့။ နွားပေါ်မှာ ပေတိုးကြီးက ခွစီးလို့ ဗျ။

"ရှူး ရှူး ရှူး ဖြောင်း ဖြောင်း"

အောင်မယ်လေး နွားနီကြီးက တရှူးရှူးနဲ့ နှာမှုတ်ပြီး ခွာဇောင်းနဲ့ ဇရပ်ကြမ်းပြင်ကို တဖြောင်းဖြောင်း ယက်နေတာဗျို့။ ကျုပ်တို့ သာ ထုပ် တန်းပေါ်ကို အချိန်မီ မတက်နိုင်ရင် တွေးရဲစရာတောင် မရှိဘူးဗျာ၊ ပေ တိုးကြီးက နွားပေါ်ကနေ ဆရာပွားကြီးကို စိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျို့။ ဘာ မှ တော့ လုပ်နိုင်ပုံ မပေါ်ဘူးဗျာ၊ ကြည့်ရုံပဲကြည့်နေတာ၊ အံတကြိတ်ကြိ တ် လုပ်နေမှာ ပေါ့ဗျာ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းသုသာန်ကဇရပ်က အုတ်နဲ့ ဆောက်ထားပေလို့ ပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ရင်တော့ ပျိုကျသွားမှာ သေချာတယ်။

ဟော ပေတိုးကြီးက မဖဲဝါကြီးကို လှမ်းကြည့်တယ်ဗျ။

"ဖြန်း"

ဟာ နွားနီကြီးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်တာ နွားနီကြီးက ဇရပ်ပေါ်က ဆင်းပြေးသွားပြီး မဖဲဝါတို့ ရှိတဲ့ အုတ်ဂူဘက်ကို ကဆုန်ပေါက် ပြေး တော့တာပဲဗျို့။ ဆရာပွားနဲ့ ကျုပ်လည်း အောက်ကိုပြန်မဆင်းဝံ့တော့ဘဲ ထုပ်တန်းပေါ်ကပဲ အသာငုံကြည့်နေကြရတာပေါ့ဗျာ။

"ဟာ ဆရာကြီးရေ... နွားကြီးက မဖဲဝါကို လိုက်ဝှေ့နေပြီဗျို့"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒီသရဲက အာဂသရဲပါလားဟေ့၊ မဲဝါကိုတောင် အခံဝံ့တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ကြည့်ပါဦး မောင်တာတေရဲ့ "

"မဲဝါက ဂူပေါ်ကဆင်းပြီး လေထဲမှာ ရွေ့နေတာမျိုး၊ ဟော နွားနီကြီးက တရှူးရှူး တရဲ့ရဲ့နဲ့ ကို လိုက်ဝှေ့တာမျိုး"

"ဟိုတင်းပုတ်နဲ့ နှစ်ကောင်က ဘာမှ ဝင်မလုပ်ကြဘူးလားကွ"

"ခုထိတော့ မလုပ်ကြသေးဘူးဗျ၊ ကြည့်နေကြတယ်"

"အင်း မဲဝါ အမိန့်မပေးသေးလို့ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်"

"ဟာ မဲဝါက ဂူတွေကြားထဲမှာ ရွေ့နေတယ်မျိုး၊ ပေတိုးကြီးက မဲဝါကို လက်ညှိုးကြီးနဲ့ ထိုးပြီး နွားကိုဝှေ့ခိုင်းနေတာဗျ၊ ဟာ မဲဝါ လေထဲကို ကြွတက်သွားပြီမျိုး၊ ဟော ဟော လက်ကြီးတစ်ဖက် မြှောက်လိုက်ပြီ၊ ရိုက်ပြီမျိုး၊ ရိုက်ပြီ"

"ဘုန်း ဘုန်း ဘုန်း"

"ဖြောင်း"

ပေတိုးကြီးကျောကို သုံးချက်ဆင့်ရိုက်တာဗျ၊ နားရင်းကို တစ်ချက်၊ သွားပြီ၊ သွားပြီ။ ပေတိုးကြီး နွားပေါ်က ပြုတ်ကျသွားပြီမျိုး၊ မြေပေါ်မှာ ကုန်းကုန်ကြီးဗျ၊ ခေါင်းတောင် မထောင်နိုင်တော့ဘူးမျိုး။

"ပေတိုး ပြုတ်ကျသွားပြီ ဆရာကြီးရေ၊ ဟော ဟော တင်းပုတ်နဲ့ ကောင်နှစ်ကောင် ပြေးသွားပြီ၊ တစ်ကောင်က ပေတိုးကို ကြိုးတုပ်တယ်ဗျ၊ တစ်ကောင်က သံဆူးတင်းပုတ်ကြီးနဲ့ လှိမ့်ရိုက်တော့တာပဲမျိုး။ မဲဝါက ဘာမှ မလုပ်တော့ဘဲ ခါးကြီးထောက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေတယ်မျိုး ။ လေထဲမှာ လေထဲမှာ ။ မြေကြီးမှာ ရပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ"

ကြိုးသေသေချာချာတုပ်ပြီးမှ သရဲကြီးနှစ်ကောင်က
ဆူးတင်းပုတ်ကြီးတွေနဲ့ ရိုက်ကြတာမျိုး။ ပေတိုးကြီးဆီက...

"အား အား ဝူး ဝူး အား"

ဆိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့ အော်နေတာမျိုး။ ဟော အဖဲဝါရဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်က ပေတိုးကြီးကို ဆွဲထူပြီး သွားခိုင်းနေပြီမျိုး။

"ဟော ဆရာကြီးရေ ပေတိုးကြီးကို ခေါ်သွားပြီမျိုး၊ မဖဲဝါက ရှေ့ကနေ ရွှေ့သွားနေတာ၊ ဟိုသရဲကြီးနှစ်ကောင်က ကြိုးတုပ်ထားတဲ့ ပေတိုးကြီးကို တင်းပုတ်ကြီးတွေနဲ့ မနားတမ်းရိုက်ပြီး နောက်က လိုက်သွားကြတာ ဟော သချိုင်းအပြင်ကိုရောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားပြီမျိုး။"

"အေး ဒါဆိုရင် ကိစ္စပြီးပြီပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်ကြီး ပါသွားပြီပေါ့"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဆရာပွားက ထုပ်တန်းပေါ်က ပြန်ဆင်းတယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်း ပြန်ဆင်းခဲ့တယ်။

"ဟာ ဆရာကြီးရေ နွားနီကြီးက ဘာမှ မသိသလို ငူငူကြီးရပ်နေတယ်မျိုး။"

"အေးကွ၊ နွားလည်း ဘာဖြစ်သွားမှန်းကို မသိလိုက်ဘူးထင်တယ်ကွ၊ ကဲ တို့ လည်း ရွာထဲပြန်ကြစို့ကွာ၊ မောင်တာတေ နွားနီကြီးကိုပါ ဆွဲခဲ့ပါကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး"

လို့ ပြောပြီး ကြောက်လန့်နေတဲ့ နွားနီကြီးကို ကျုပ်က ဆွဲပြီး ဆရာပွားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘိုးညီလေးတို့ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။
